

תת"ע 3672/03/22 - מדינת ישראל נגד טארק אבו רמדאן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 3672-03-22 מדינת ישראל נ' אבו רמדאן
תיק חיצוני: 11500621765

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי
מאשימה מדינת ישראל ע"י עו"ד פוקס
נגד
נאשם טארק אבו רמדאן ע"י עו"ד לישה

החלטה

בפני עתירתה של ההגנה לביטולו של כתב אישום וזאת בשל טענת התיישנות וזאת במסגרת טענה מכוח ס' 149(8) לחוק סדר הדין הפלילי.

מדובר בדו"ח תעבורה מסוג ברירת משפט אשר נרשם כלפי הנאשם בקשר עם אירוע מיום 14/2/21 ובקשר עם עבירה נטענת של כניסה לצומת שלא בכיוון החץ שסומן בנתיב המתאים לכך.

הצדדים העבירו את טיעוניהם בכתב ואף השלימו את טיעוניהם בעל פה במסגרת דיון שהתקיים בפני.

לאחר ששקלתי את כל שהובא ומצוי בפני וכן את הוראות הדין, מסקנתי היא כי דין טענת ההתיישנות במקרה זה להתקבל.

להלן נימוקי ההחלטה:

הוראת המחוקק בס' 225א.(א1) לחסד"פ הינה, בין היתר, שכאשר עסקינן בעבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בס' 27א לפקודת התעבורה אזי לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס אם הללו טרם נשלחו ועברה תקופה בת 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

הצדדים חלוקים בשאלה האם הוראה זו הולמת וחלה על המקרה דנן, אך ניכר שאינם חלוקים על כך שניתנה זה מכבר החלטה שיפוטית (במסגרת הליך בקשה להארכת מועד להישפט בדו"ח המדובר) על כי לא קמה חזקת מסירה לנאשם

וכי בנסיבות אלה אכן חלפו בזמנו 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה אשר בהם לא היתה מסירה כדין.

מכאן, כאמור, שהמחלוקת הדורשת הכרעה הינה האם חוסה המקרה תחת הוראת ס' 225 א. (א1) לחסד"פ ובכלל זה ההפניה בו לס' 27א. לפקודת התעבורה בהקשר התחולה כנזכר (שם).

בנסיבות אלה נדרשתי מטבע הדברים לבחינת דרך האכיפה במקרה דנן.

מן המצוי בפני, ובכלל זה חומר החקירה שהוגש לבקשתי לעיוני, ולרבות מזכר משטרתי המצוי בחומר החקירה ואשר כותרתו "מזכר מלווה לדו"ח תנועה", עולה כי האכיפה באירוע דנן בוצעה כאשר השוטר יושב בניידת במיקום שצויין אך כמיקום "סמוך" (לא הוברר היכן, כמה סמוך, והאם כיוונו לכיוון האירוע בפועל), ולדברי הבהרה של התובעת (כביטויים בפרוטוקול מיום 2/3/23) כשהוא (השוטר) מסתכל על מסך של מכשיר טאבלט אשר בו (באמצעות מצלמה אשר אליה מועבר וידאו בזמן אמת) צופה במסך הטאבלט בביצוע העבירה הנטענת.

לשיטת המאשימה, בטעוניה בפני, בכך יש די לומר שהשוטר קלט בחושיו שלו את דבר ביצוע העבירה, ולפיכך, לשיטתה, תוצר הצילום לצד עדותו של השוטר, להבדיל ממקרה של תוצר צילום בלבד וללא עדות שוטר, הוא השילוב שמביא לכך שהשוטר יכול להעיד על מראה עיניו ועל שנקלט בחושיו ואילו הצילום איננו אלא אך רק מוסיף על כך ושהעניין איננו נכנס לפיכך במהותו תחת הוראת ס' 225א. (א1) ומכאן שתקופת ההתיישנות איננה אך ורק 4 חודשים ומכאן שאין התיישנות.

טענה נוספת שנשמעה ע"י המאשימה הינה שהעבירה בה עסקינן איננה מנויה בס' 27א. לפק' התעבורה.

ההגנה מנגד טענה כי לא זו בלבד שהעבירה נשוא הדו"ח נכנסת לגדרו של ס' 27א. לפק' התעבורה, אלא שגם אין מדובר כאן בקליטת העבירה ע"י השוטר ישירות בחושיו, ובנוסף טוענת ההגנה כי עמדתה של המאשימה בפרשה זו מנוגדת לנוהל שלה עצמה.

עמדתי היא כי במקרה זה הצדק הוא עם ההגנה.

אסביר:

ראשית אני סבור כי למקרא דבר המחוקק בס' 27א. (א3) לפקודת התעבורה אין לומר שעבירה של נהיגה בניגוד לחיצים המובילים לצומת (תקנה 36 (ד) לתק' התעבורה) איננה נכללת בס' 27א. לפק' התעבורה (ראה נוסח ס"ק 3, שם).

שנית אני סבור שאם תצפית השוטר המבצע את האכיפה איננה ישירה אל עבר הנעשה בכביש אלא רק לסרטון המוצג במכשיר הטאבלט, אזי אין הדבר דומה לקליטה ישירה בחושיו וכי דין מבטו של השוטר בסרטון כדין מבט כל אדם אחר

בסרטון וכך גם פרשנותו את הסרטון (כאילו ישב דרך משל במשרדו) ובכך אין הוא קונה לו לכאורה יתרון על פני כל אחר הצופה בסרטון ומכאן גם שעדותו, ככל שיוזמן להעיד, תוכל להסתמך אך על שראו עיניו בסרטון ומכאן שהסרטון הוא איננו אך ורק ראיה נוספת ותומכת לעדות השוטר אלא הראיה כולה ואילו עדות השוטר הינה לכאורה אך באשר להצבת מתקני האכיפה, הוצאת הסרטון כדין, צפיה בו, טיפול נדרש בו להצגתו כראיה וכד'.

בכך שונה הדבר מעדות מי שבפועל קלט ישירות בחושו את דבר העבירה ורק מגבה תצפיתו הישירה שלו גם באמצעי תיעוד מצולם. ובהקשר זה אף יש היבט, עפ"י הפסיקה, של היות הגורם האוכף שוטר (להבדיל מאזרח).

יוצא אם כן, לטעמי, שדרך האכיפה ביחס לעבירה במקרה זה כן נכנסת לגדרו של ס' 225א. (א1) לחסד"פ שכן, כלשונו של הסעיף הנ"ל, החשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה.

ומשכך נאמר, אזי גם חלה תקופת התיישנות מקוצרת של 4 חודשים בלבד, ומשכך בנסיבות תיק זה אזי חלה התיישנות.

ובאשר לנוהל המשטרתי שהוגש לעיוני, הרי שגם כאן דומני שהצדק עם ההגנה, שכן מנוהל זה לא רק שעולה שמדובר בעבירה שהנוהל חל עליה, אלא עולה גם שמקום שאין הדו"ח נרשם בזמן אמת ראוי לפעול בשיטה המכונה בנוהל כשיטת "צופיה" ובזו השיטה מודגש בנוהל הנ"ל עצמו שחובה לשלוח לבעל הרכב הודעה תוך 4 חודשים.

לאחר כל אלה אני מקבל את טענת ההגנה בדבר התיישנות במקרה זה וכפועל יוצא מכך אני מורה על ביטול האישום כלפי הנאשם בתיק זה.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.

תיק חומר החקירה יוחזר לתביעה.

ניתנה היום, ה' ניסן תשפ"ג, 27 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.